

наченало са за нѣколко стотинѣ години до Рождество Христово. Шелководство-то повече отъ двѣста години в было извѣстно, въ други-те страны на свѣтата; и сѣтиѣ малко по малко наченало да са распространява въ Индіа и въ други мѣста.

Въ 555-та година послѣ Рожд. Христово, нѣкои Гречески калѣгери донесли втищани-те айчица отъ Индіа въ Константинополь: и научили свои-те соотечественници въ искусство-то да хранатъ и вардатъ кѣприани-те черви. Послѣ това, въ скоро време направили шелковични заведеніа (ксюджекчійници) въ Адина, Фива и Коринаѣ. Рожеръ, въ 1130 година, разведеъ шелководство-то въ Италіа, и почти въ това само-то време, Арабитани-те аклиматировали (адаптирашеха въ климататъ си) шелковичныа червей въ Испаніа, а послѣ го занесли въ Сициліа, въ Сръдна и Сѣверна Италіа, и въ Южна Франціа. А въ царствованіе-то на Алексѣа Михайловича въ 1645 година шелководство-то принесено было и въ Россіа. Обаче въ какъвъ-то видъ са донесе шелководство-то на Востокъ и Европа, въ такъвъ и остана безъ всяко развиване или усовершенствоване, до това време, дърдѣ Оливье де Герръ Праделскій не издаде въ 1599 година свое-то сочиненіе подъ заглавіе: Искусство за севиране-то на кѣприанта; но и въ тойзи случай, шелководство-то са по усовершенствѣба повече теоретически (нагладно), а не практически (испытателно). Сочиненіе-то на Оливье де Герра было приято съ голѣмо сочѣвствосваніе и усердно го прочитали, и са запознали съ правилно-то и добро-то отхрананіе на кѣприани-те черви; обаче това сочиненіе не са введе, само въ свѣщо, а даже и въ мѣстно упо-